

Tündérek és szerelmesek

Athénban rettentő meleg volt, talán az év legforróbb napja. A hőségben remegtek a fények. A vékony kis árnyékokban mindenhol emberek hűsöltek, a nap végéig szépen körbeülve házuk minden oldalát. Azért voltak leleményesebbek is, akik a közeli erdőben találtak maguknak menedéket. Szerettek volna elbújni a hőség és a kíváncsi tekintetek elől, de a fiatalok régen elfelejtették, hogy mit is rejt ez a szomszédos rengeteg. Már az idők kezdete óta két részből állt. Az egyik részébe, egészen közel a városhoz, az athéni polgárok jártak: kirándultak, pihentek vagy éppen falatoztak valamit. A másik része a varázslatokhoz volt közel. Itt a szivárványszínű tisztásokon tündérek és manók éltek, távol a tisztos polgároktól, vagy a kevésbé tiszteseiktől, ahogyan azt sok tündér gondolta róluk. Az emberek csak a mesékből sejtették, hogy varázslatos lények népesítik be az erdőt, látni nem látták őket. A tündérek szerették láthatatlanná tenni magukat az emberek előtt, mert így a közelükbe osonhattak és kifigyelhették őket. Főleg Titánia, a tündérek királynője és Oberon, a tündérek királya voltak nagyon kíváncsiak, sokszor borították be magukat a láthatatlanság bűbájával, így aztán semmi nem maradhatott előttük titokban.

Oberon most is a varázserdőben álló palotája trónján ült. Mivel mindig magasabbnak és előkelőbbnek szeretett volna látszani, mint Titánia, így egy csomó párnát halmozott trónjára és letakarta a köpenyével, hogy senki ne vegye észre. Ugyanis kicsit hiú és piszkálódó volt, most is a királynőt figyelte fejcsóválva, aki egy indiai fiúcskát dajkált éppen:

– Titánia, miért babusgatod azt a gyereket? Teljesen felesleges, úgymint apródot nevelek belőle. Rám adja majd a nehéz királyi páncélt, ha éppen harcolni támad kedvem, vagy segít felszállni a lóra. Az hétköznapiakon is jól jön.

– Persze, majd bakot tart... – morgott Titánia, és végigsimított a fiúcska fején. – Mondd csak kedves, mi szeretnél lenni inkább? Oberon szolgája – vetett férjére egy sanda pillantást – vagy balett táncos, messze földön híres?

A fiú vállat vont, lehet, hogy nem is értett mindent pontosan, hiszen indiai királyi család sarja volt.

– Na, majd segítsek neked dönteni – pattant fel Titánia, és félig bebújt a ruhásszekrényébe. – Cseppet se aggódj, már meg is van! – sietett vissza kezében egy halom holmival.

– Bohócnak akarod öltöztetni? Vagy mik azok ott a kezében? – hajolt előre a tündérkirály, hogy jobban lássa, mi történik.

– Fogalmad sincs a művészetekről, drágám! A tánc a legnagyobb művészet!

– Persze-persze, mutasd, mi van a kezekben!

– Ez a pasztellszínű itt, egy dressz – lobogtatta a fiú orra előtt. – Ez a bíborszínű pedig egy harisnyanadrág. A tüllszoknyától az esetekben eltekinthetünk, ugye. Mit szólsz?

A fiú rémülten figyelte a Titánia kezében lengedező ruhadarabokat, majd segítségkérően nézett Oberonra:

– Ezek nélkül nem lehetnék táncos, királynő? – szólalt meg végül, és piruettezve forgott a trón körül.

– Elég! – kiáltott Oberon, és nem túl elegánsan lekászálódott a párnakupacról.

– Látod, milyen tehetséges? Kiváló táncos lesz belőle!

– Apród lesz, ha mondom! – kapta el Oberon a fiú egyik karját.

– Táncos! – fogta meg Titánia a másikat.

– Apród!

– Táncos!

– Apród!

Így húzgálták ide-oda a fiút, míg el nem szédült ő is és a királyi pár is.